

In those days Caesar Augustus issued a decree that a census should be taken of the entire Roman world. So Joseph also went up from the town of Nazareth in Galilee to Judea, to Bethlehem the town of David, because he belonged to the house and line of David. He went there to register with Mary, who was pledged to be married to him and was expecting a child. While they were there, the time came for the baby to be born, and she gave birth to her firstborn, a son. She wrapped him in cloths and placed him in a manger, because there was no guest room available for them. **A**nd there were shepherds living out in the fields nearby, keeping watch over their flocks at night. An angel of the Lord appeared to them, and the glory of the Lord shone around them, and they were terrified. But the angel said to them, “Do not be afraid. I bring you good news that will cause great joy for all the people. Today in the town of David a Saviour has been born to you; he is the Messiah, the Lord. This will be a sign to you: You will find a baby wrapped in cloths and lying in a manger.” Suddenly a great company of the heavenly host appeared with the angel, praising God and saying, “Glory to God in the highest heaven, and on earth peace to those on whom his favour rests.” **W**hen the angels had left them and gone into heaven, the shepherds said to one another, “Let’s go to Bethlehem and see this thing that has happened, which the Lord has told us about.” **S**o they hurried off and found Mary and Joseph, and the baby, who was lying in the manger. (Luke 2:1-20, NIV)

Alerta de Nadal de Kairos Palestina 2013

Alerta de Nadal de Kairos Palestina 2013

Benvolgudes germanes i benvolguts germans:

Pels cristians, l'Advent és la preparació espiritual pel naixement de Jesucrist. Moltes vegades, però, al llarg del camí tendim a perdre el nord, distrets pel Nadal comercial. És difícil concentrar-nos en la importància espiritual del temps d'Advent mentre estem enfeinats decorant els arbres de Nadal, triant regals i planificant les festes nadalenques.

Aquests plans festius no tenen res de dolent, però és important equilibrar la dimensió espiritual de l'Advent amb totes les altres activitats. Si no cerquem temps per a la reflexió, la meditació, la pregària i per pensar en Déu i en els altres, ens trobarem físicament esgotats i espiritualment insatsifets.

Vivint on jo visc, l'Advent és per a mi el renaixement de la veritat i el començament de l'any litúrgic.

L'Advent és una oportunitat per preparar-nos per rebre Jesucrist en els nostres cors i en les nostres vides. És un temps per pregar i penedir-nos. És un temps per a la joia i l'esperança. És un temps per sentir la presència del Crist entre nosaltres. Un temps per reconciliar-nos amb Déu, amb nosaltres mateixos i amb els nostres pròxims. En les Escriptures, l'Advent equival a enllestiment, promesa i esperança per a un ressorgir de nova vida.

Durant l'Advent afirmem que el Crist ha vingut, que Jesucrist és present avui en el nostre món, i que vindrà de nou per redimir tota la humanitat. Aquesta certesa és el fonament de les nostres celebracions i de l'anhel de redempció. En l'Advent també proclamem la nostra pròpia responsabilitat com a poble creient en “estimar el Senyor el teu Déu amb tot el cor” i en “estimar el proïsme com a tu mateix.”

L'Advent a Betlem és ple de preparatius, ple d'expectació, i ple de desigs de llibertat i de reconciliació. En el Document de Kairos, escrit des de Betlem, els cristians cridaven i expressaven el seu anhel profund de ser alliberats del mal i del pecat de l'ocupació militar israeliana de llur terra, igual que els esclaus israelites a Egipte gemegaven pel seu alliberament de l'esclavatge i l'opressió. A través de Kairos Palestina vam alçar les nostres veus en solidaritat amb tots aquells que han sentit la tirania de la injustícia en un món ple de pecat i destrucció – però que encara esperen i confien en l'alliberament per part d'un Déu que ha escoltat el clam dels oprimits i els ha portat llibertat.

Igual que l'any passat, Kairos Palestina, juntament amb diverses organitzacions civils palestinenques, edita aquest llibretó com a part de la preparació i la promesa de l'Advent. L'any passat també vam adreçar aquest material als nostres germans i germanes d'arreu del món que, en aquesta època, miren cap a Betlem –informant-los sobre les nostres

vides sota l'ocupació i augmentant el seu coneixement sobre la nostra situació. Ens fèiem ressò de la crida del mateix Document de Kairos: “La nostra pregunta avui als nostres germans i germanes de les Esglésies és: desitgeu i esteu disposats a treballar amb nosaltres per restablir la nostra llibertat? La nostra llibertat serà l'únic fonament sòlid per tal que ambdós, Palestïnencs i Israelians, visquem en l'amor, la justícia, la pau i la seguretat.”

Com l'any passat, també desitgem compartir la nostra realitat amb vosaltres, així com les nostres reflexions esperançades sobre aquestes realitats. Cerquem capacitar-vos per veure i experimentar el Betlem modern –que roman “el petit poblet de Betlem”, envoltat pel Mur i per nombrosos assentaments.

En aquest llibretó, ens centrarem novament en Betlem i alguns dels problemes que els seus habitants afronten avui.

- **En el 1r Diumenge d'Advent:** Mostrarem la situació dels refugiats i dels camps de refugiats de Betlem.
- **En el 2n Diumenge d'Advent:** Ens centrarem en la situació dels presoners palestïnencs, tant nens com adults.
- **En el 3r Diumenge d'Advent:** Tractarem una de les majors dificultats i injustícies que afronten moltes famílies palestïnesques: les divisions que afligeixen les famílies a causa dels obstacles imposats per l'estat d'Israel. Aquests obstacles, que impedeixen que les famílies estiguin unides i que els seus membres visquin junts, violen un dret humà bàsic.
- **En el 4rt Diumenge d'Advent:** Parlarem sobre la causa principal que empeny els palestïnencs a abandonar el seu país: a saber, la violència dels colons contra ells, llurs propietats, llurs terres i llurs arbres.

Els materials inclouen estadístiques i fets sobre el terreny, així com reflexions teològiques i interpretacions escrites per membres de la comunitat cristiana palestïnesca.

Benvolgudes germanes i benvolguts germans:

Comptem amb vosaltres. Amb aquesta alerta d'Advent us demanem canviar el rumb mitjançant la vostra implicació en les següents activitats:

1. Distribuïu, si us plau, i estudeu els materials originals i les reflexions teològiques en les vostres pròpies esglésies cada Diumenge d'Advent, per informar i educar els vostres germans i germanes sobre la situació dels vostres germans palestïnencs que viuen sota l'ocupació israeliana.
2. Compartiu, si us plau, el calendari amb congregacions i diòcesis arreu del vostre país.

3. Envieu cartes de solidaritat i recolzament de la justícia a Palestina/Israel a l'ambaixada israeliana del vostre país. Per a més informació, podeu veure www.allembassies.com/israeli_embassies.htm
4. Veniu i veieu. Acomplirem el nostre paper de fer-vos conèixer la veritat de la nostra realitat, rebent-vos com a pelegrins que veniu a pregar, portant un missatge de pau, amor i reconciliació. Coneixereu els fets i la gent d'aquesta terra, palestïnencs i israelians per igual. (*Kairos 6.2*)
5. Si us plau, informeu els vostres germans i germanes palestïnencs sobre el mode com us heu implicat amb aquesta Alerta de Nadal, escrivint-nos a aquesta adreça electrònica: info@kairospalestine.ps

Amb la vostra ajuda i solidaritat, podrem finalment viure en pau amb justícia: la pau que tothom desitja, la pau que fou anunciada a Betlem.

Oh Déu de tota la creació, que ens vau enviar Aquell que havia de batejar “amb Esperit Sant i amb foc” per tal de salvar-nos, concediu-nos la gràcia de penedir-nos i d'esdevenir els vostres servents fidels i coratjosos. Beneïu-nos amb ardent fermesa per caminar amb Vós i enfrontar-nos a tota mena de mal. Obriu els nostres ulls perquè vegem el sofriment del vostre poble i perquè s'enforteixi la nostra determinació de ser solidaris amb tots aquells que sedegen la vostra aigua que neteja, el vostre foc que purifica i la vostra esperança i amor eterns. En fe, glorifiquem el vostre nom.

Rifat Odeh Kassis

Kairos Palestina – Un moment de veritat,
Coordinador General

Kairos Palestina vol donar les gràcies a tots els col·laboradors per la seva ajuda en l'elaboració d'aquest fulletó d'Advent així com a tots els voluntaris que l'han traduït.

El miracle del Nadal ens fa humans totalment i plena

Escrit per Hind Kboury

Mai deixa de meravellar-me com, cada any, i a mesura que ens acostem al Nadal, el meu cor afeixugat s'alleugereix amb joia i esperança, com si es tractés d'un miracle. M'admiren els meus paisans betlemites, que al llarg dels anys, i enmig de la guerra i l'ocupació, mai han deixat de celebrar el Nadal i d'honorar el nou-nat Príncep de la pau i de l'amor.

El meu cor s'alleugereix a l'ombra del Mur de l'Apartheid, al meu lllindar a Betlem. El mur és un fosc record de l'ocupació israeliana, una ocupació que estrangula les nostres vides, es menja la nostra terra i ens nega la llibertat de moure'ns i de visitar amics i família. Em recorda que simplement aspirem a viure vides normals enmig de l'anormalitat de la colonització. Estem sotmesos a aquesta injustícia i, per fer més insultant la ferida, la nostra resistència és considerada terrorisme i el nostre victimisme com a agressió.

Aquesta transformació és incomprendible. Com pot alleugerir-se el cor quan els nostres presos polítics romanen en les presons israelianes, molts d'ells sense un procés legal? Com pot aixecar-se quan els nostres refugiats esperen en els camps per trobar-se només amb més frustració, negació i creixent expulsió? Més encara: quina llum hi ha en una regió que està veient milions de nous refugiats i que està essent dividida per guerres?

Mentre renovo les meves esperances amb el Nadal que s'apropa, i mentre el meu cor s'omple amb la joia de donar i de tenir cura, em giro cap als altres éssers humans amb un major convenciment de la seva bona voluntat. La vida apareix prometedora i valuosa en tota la seva lluita i esforç, i se'm recorda que no puc viure sense el Nadal.

Per mitjà d'aquest humil naixement a Betlem, la humanitat és salvada. El senzill missatge del Nadal és el secret de la vida, significatiu i vital per a la nostra existència. Una vegada se'ns revela la veritat senzilla, descobrim que som en aquest món per contribuir a que tinguem vida i la tinguem a desdir.

La meva pregària en aquest Nadal és que molts de nosaltres captem aquest miracle del Nadal i pensem en els pobres, els sense sostre i els oprimits.

La meva pregària aquest Nadal és que milions de cors es lliurin a treballar diligentment per un món millor on la justícia sigui respectada i els esforços

s'inverteixin en alleujar el dolor i el sofriment més que no pas en interessos banals i intrigues de poder.

La meva pregària aquest Nadal és que les persones cerquin la seva veritable crida. Amb tants antics i nous refugiats en el nostre estimat Pròxim Orient, inclosos els refugiats palestincs que simplement volen i tenen el dret de tornar a llurs cases. Amb tants sense sostre, pares, infants i gent gran encallats, molts altres morts o ferits, tantes cases ensorrades, tanta duresa, tantes societats trencades, hi ha certament alguna joia i alguna esperança a donar, alguna pau a construir, alguna bona voluntat per mostrar que ens en preocupem i per demostrar que som veritablement humans i mereixedors de la vida.

Hind Khoury

Hind Khoury és una cristiana palestinenca, mare de tres adults i casada amb un arquitecte local. Va treballar durant més de vint anys en el desenvolupament econòmic dels territoris palestins ocupats. L'any 2005 va ser nomenada Ministra d'Affers de Jerusalem per l'Autoritat Nacional Palestina i posteriorment Ambaixadora de Palestina per França.

1r Diumenge d'Advent: Refugiats i camps de refugiats a Betlem

La Naqba que continua

Escrit per Badil

El desplaçament és la major amenaça per a la vida de l'actual Palestina i afecta més palestins que els que podria afectar una única operació militar qualsevol. Tan sols l'any passat Israel va desplaçar milers de palestins a l'interior de Jerusalem, a l'Àrea C de Cisjordània, a la “zona coixí” de la franja de Gaza, i al desert de Naqab (dins d'Israel).

Els refugiats palestins i els desplaçats interns (anomenades IDPs –*internally displaced persons*–) constitueixen el cas més gran i més durador de persones desplaçades del món avui i estan escampats sobretot per tot l'Orient Pròxim. Dels 11,2 milions de palestins de tot el món, 7,4 milions (66%) són desplaçats.

Percentatge de palestins refugiats i de IDPs arreu del món¹

IDPs a Israel i en els territoris palestins ocupats	4,6%
Refugiats del 1948 i del 1967	61,2%
Mai desplaçats	34,2%

Els refugiats palestins registrats viuen principalment en el territori ocupat de Palestina (41%), Síria (10%) i el Líban (9%) –sovint a poca distància de les seves cases i llocs d'origen. A més, menys del 50% del poble palestí viu dins les fronteres de Palestina. Aproximadament 1,4 milions de palestins viuen a Israel –dels quals un 25% o 360.000 són desplaçats interns– i alguns més de 4 milions de palestins viuen en el territori ocupat de Palestina.²

Percentatge de refugiats palestins i IDPs per grup³

Refugiats del 1967	13,88%
IDPs a Israel des del 1948	4,89%
IDPs en els territoris palestins ocupats des del 1967	2,16%

¹ BADIL, *Survey of Palestinian Refugees and Internally Displaced Persons, 2010-2012*, BADIL Resource Center for Palestinian Residency & Refugee Rights (2012), page 3.

² Ibid, page 6.

³ Veure sobre nota 1, pàgina 5.

Refugiats del 1948 UNRWA (Agència de les Nacions Unides pels Refugiats de Palestina)	65,12%
Refugiats del 1948 no registrats	13,95%

Per tal de desplaçar a la força la població palestinenca indígena, Israel ha desenvolupat i utilitzat moltes lleis, polítiques i pràctiques d'estat. Actualment, Israel porta a terme aquest desplaçament forçós en forma d'una política "silenciosa" de desplaçament. La política és silenciosa perquè Israel l'aplica mentre intenta evitar l'atenció internacional mitjançant el desplaçament regular de petits grups de persones, que considera que passarà desapercbut. Més encara, l'estructura legal i política discrimina els palestins en molts aspectes, inclosos la ciutadania, els drets de residència, de propietat de la terra, i la planificació regional i municipal.⁴

Camp de refugiats: Aida Camp, Betlem

Aproximadament un 28% dels palestins que viuen en el districte de Betlem del territori ocupat de Palestina són refugiats.⁵ Entre el 1949 i el 1950, tres camps de refugiats oficials (Aida Camp, Dheisheh Camp, Beit Jibrin/Azzeh Camp) van ser creats en aquest districte, en el qual resideixen actualment un total de 22.023 palestins.⁶ El camp d'Aida, per exemple, que ocupa una petita àrea de menys de 0,20 km², va ser construït el

⁴ Veure Amjad Alqasis, 'The Ongoing Nakba-The Continuous Forcible Displacement of the Palestinian People', Al-Majdal Quarterly Magazine of BADIL, tardor del 2012.

⁵ Veure a sobre nota 1, pàgina 14.

⁶ Veure a sobre nota 1, pàgina 11.

1950 en una terra que l'Agència de les Nacions Unides pels Refugiats de Palestina (UNRWA) va arrendar al govern de Jordània, que governava la Part Occidental fins que les forces israelianes van ocupar-la el 1967. Aida està situat entre les localitats de Betlem i Beit Jala. La taxa d'atur en tots tres camps és molt elevada, oscil·lant entre el 30 i el 43%. Els refugiats de tots tres camps també pateixen d'elevada concentració, incloent escoles superpoblades, així com infraestructures pobres d'aigua i sanejament.⁷ A més, les llars dels camps de refugiats del territori ocupat de Palestina pateixen les taxes més elevades de pobresa segons els paràmetres de consum d'aliments. Aproximadament un 39% de les llars de camps són pobres, comparades amb el 29,5% d'altres llars.⁸

Els indicadors demogràfics i socioeconòmics reflecteixen la vulnerabilitat dels refugiats i dels desplaçats palestins en més de sis dècades de desplaçament. Les polítiques i les pràctiques d'ocupació d'Israel, l'apartheid i la colonització i tota una sèrie de conflictes armats a la regió han generat la manca de seguretat personal, de benestar econòmic i d'estabilitat dels palestins,⁹ especialment quan la condició d'un refugiat es compon d'apatrídia, protecció ineficaç i assistència insuficient.¹⁰

El **Centre de recursos Badil pels drets dels residents i dels refugiats palestins** és una organització de drets humans independent, comunitària i sense ànim de lucre destinada a defensar i promoure els drets dels refugiats palestins i dels desplaçats interns. La nostra visió, missions, programes i relacions es defineixen per la nostra identitat palestina i els principis de les lleis internacionals, particularment la legislació internacional sobre drets humans. Cerquem de millorar els drets individuals i col·lectius del poble palestí sobre aquesta base.

Per saber-ne més, podeu visitar www.badil.org

⁷ Veure la pàgina web de UNRWA: : <http://www.unrwa.org/etemplate.php?id=67> (última actualització del 26 de juny del 2013).

⁸ Veure a sobre nota 1, pàgina 18.

⁹ Per exemples de conflictes armats que han afectat els refugiats palestins acollits en països àrabs veure: "Syria Humanitarian Response," UNRWA, darrera actualització del 2 de novembre del 2012, <http://www.unrwa.org/etemplate.php?id=1488>.

¹⁰ Per un debat sobre l'apatrídia i dels buits de protecció que afecten la situació dels refugiats i desplaçats palestins, veure a sobre nota 1, pàgines 32-45.

Refugiats

Escrit per Jean Zaru

És magnífic despertar-se en aquesta època de l'any i gaudir del cant dels ocells de l'olivera del meu pati. Aquests criden altres ocells a compartir el menjar, i la comunitat sencera d'ocells ho celebra. Aquests ocells amb llur energia positiva m'han recordat Maria, la mare de Jesús.

Maria, nostra senyora de Palestina, mira sense parpellejar les realitats de la vida viscudes a diari sota l'imperi... els rics oprimeixen els pobres, el poderós domina sobre els dèbils, s'aixequen murs d'exclusió visibles i invisibles, es roben o es demoleixen cases, les terres són confiscades, els drets sobre l'aigua són violats, la llibertat de moviment és restringida, es prohibeix l'accés a llocs sagrats.

Els refugiats palestínencs viuen encara en camps de refugiats des de la Nakba, al 1948, i alguns del 1967; molts han estat refugiats més d'una vegada. La condició de refugiat hauria de ser temporal, però ha esdevingut permanent. Molts refugiats viuen exiliats en la seva pròpia terra. Maria veu tot això i en dóna testimoni. Maria va ser una refugiada quan ella, Josep i Jesús van anar a Egipte, però ells van poder tornar a llur terra.

Maria comprèn el dret al retorn dels refugiats. A l'ombra de l'imperi, Maria veu i encara dóna testimoni, canta al Déu Salvador. Ella canta a ple la seva confiança en l'alliberament dels captius per part de Déu, la llibertat per a aquells que viuen sota una opressió sense llei. Maria canta que Déu capgirarà el món, abaixarà les muntanyes, aixecarà les valls – Déu, en un lloc i d'una manera que encara no veiem, enderrocàrà l'imperi i alçarà una nova comunitat humana amb tot el poble de Déu. (Adaptat del Magnificat – Lc 1,46-53).

Després de 46 anys d'ocupació i negació de tots els drets bàsics, puc continuar testimoniant i cantant joiosament com Maria?

En el relat de Lluc, la jove Maria no es queda sola amb les seves preocupacions sinó que cerca el suport d'una altra dona: Elisabet. Plena de l'Esperit Sant, que exalça els humiliats, les dues dones s'alegren de l'acció alliberadora de Déu. En el *Magnificat*, Maria embarassada proclama la salvació i la benedicció de Déu pels humiliats i trepitjats. El futur de la benedicció de Déu per a tothom sense excepció no s'ha d'esperar passivament. Neix avui en nosaltres, de la nostra carn i sang, dels nostres compromisos i esforços a favor de la justícia. Es converteix en l'esperança per a aquells que no tenen esperança... Jesús va iniciar el seu ministeri públic amb un altre programa d'esperança (Lc 4,18).

L'esperança cristiana és un moviment de resistència a favor de la vida i no contra aquesta; una esperança no és quelcom relegat al futur. És per ara, pel moment present. Esperar la justícia significa que hem de treballar per la justícia, esperar la pau significa que hem de treballar per la pau.

Es va adreçar als pobres, els presos, els cecs i les víctimes desfetes. Sí, amics, com puc aleshores estar-me de cantar?

Que aquesta època de Nadal sigui un temps de renovació del nostre compromís i de la nostra esperança!

Amics, el do de la vostra amistat és un dels regals més grans que he rebut. Heu il·luminat els meus dies acompanyant-me en l'encesa d'espelmes de joia, malgrat tota la tristesa, espelmes d'esperança allà on regna la desesperació, i espelmes d'amor per inspirar tot el meu viure.

Jo encendré l'espelma de la germanor en aquesta època; sé que les experiències d'unitat en les relacions humanes són més fortes que els conceptes i prejudicis que divideixen.

La vida continua; la vida es completa a si mateixa i afirma la possibilitat de l'esperança.

Jean Zaru

Jean Zaru és la Presidenta de la Societat Religiosa d'Amics (Quàquers) a Ramallah i un dels membres fundadors de Sabeel. Va treballar al Comitè Executiu de YWCA Mundial, YWCA de Jerusalem, i al Comitè Central de WCC. Jean Zaru és autora de "Ocupat per la no-violència, una dona palestinenca parla"; i molts altres articles que han estat publicats. Va rebre el premi Anna Lindt per la no-violència a Suècia.

2n Diumenge d'Advent: Presoners

Detenció de palestinesis

Escrit per Addameer

La contínua colonització israeliana de Palestina es basa en la seva habilitat per suprimir la població palestinenca indígena. Una estratègia permanentment utilitzada per Israel en aquesta supressió és la detenció i empresonament massiu de centenars de milers de palestinesis en un intent de “criminalitzar” qualsevol indicati de resistència a aquesta colonització i ocupació. Per aportar dades, més de 800.000 palestinesis han estat detinguts per Israel des del 1967, inclosos més de 8.000 nens des de l'any 2000. Donada l'escala d'aquest fet, la detenció ha servit com una eina efectiva en el control de la població palestina, així com en la destrucció de la societat palestina i la seva capacitat per construir una societat normal, necessària per a assolir llur sobirania política i autodeterminació.

Actualment hi ha 4.979 presos polítics palestinesis, dels quals 156 són detinguts administratius, retinguts indefinidament sense càrrecs ni judici en un arxiu secret, 236 nens, dels quals 44 són menors de 16 anys, 16 dones, i 13 membres del Consell Legislatiu Palestí.

Els presos palestinesis són sotmesos a dures condicions des del moment del seu arrest. Sovint són arrestats a casa seva durant la nit en el curs de grans raids militars, sotmesos a llargs interrogatoris que generalment inclouen tortura física i psicològica i aïllament, passen audicions de jurat en un jurat militar que té un 99% d'índex de convicció, i són retinguts en condicions de deteriorament, insalubritat i pobresa. Aquestes dures condicions han conduït a la mort de 203 palestinesis des del 1967: 71 com a resultat de tortures, 51 per negligència mèdica deliberada en favor de l'administració penitenciària, 74 per ferides repetides durant llur arrest i 7 per trets de les “forces especials” de la presó.

No hi podrà haver mai justícia i pau a Palestina sense l'alliberament incondicional de tots els presos polítics palestinesis, i llur alliberament hauria de produir-se abans i com a pre-condició per a qualsevol negociació futura.

Campanyes d'arrest de les Forces d'Ocupació Israelianes a Betlem

Com altres ciutats palestinenques, Betlem pateix campanyes d'arrest regulars i greus per part de les Forces d'Ocupació Israelianes (IOF). Actualment, hi ha 453 presoners de Betlem, incloses 4 dones, 10 nens menors de 16 anys i 23 nois entre els 16 i els 18 anys.

La Manar Zawarha, una estudiant universitària, va ser arrestada a l'edat de 19 anys quan passava pel Punt de Control de Betlem. Una estudiant brillant i prometedora, la Manar va suportar 30 dies de llargs interrogatoris al Centre d'Interrogació Moscobiyeh a Jerusalem. Durant l'interrogatori, la Manar va ser sotmesa a tortures psicològiques, tals com la intimidació i amenaces contra ella i la seva família, una pràctica molt estesa contra els presoners palestinenecs per intentar obtenir informació d'ells. Finalment, la Manar va ser condemnada a 12 mesos i una multa de 3.000 shekels, però la seva sentència va ser commutada i va ser alliberada a mitjans de maig.

Les IOF no fan distinció entre homes i dones durant el procés d'arrest ni permeten a les dones preses tenir cap privilegi especial en relació a llurs condicions socials o necessitats. La Hiba Bdeer, del poble de Doha, prop de la ciutat de Betlem, és la mare de la Malak, de 7 anys, i de la Yara, de 5 anys. Va ser arrestada davant del seu marit i de dues filles joves quan les IOF van fer un raid a casa seva a primeres hores del matí, la van saquejar i se la van emportar a ella, amb els ulls embenats i encadenada. La Hiba va ser traslladada al Centre de Detenció de Asqalan i va ser interrogada durant 8 dies. La Hiba, que va ser arrestada el 2 d'abril del 2013, encara està detinguda sense càrrecs i se li neguen les visites familiars. No sap quan tornarà a veure la Malak i la Yara.

La negació de les visites familiars és una política de rutina practicada per l'administració penitenciària. La família de l'An'am Hasanat, del Camp de Refugiats de Dheisheh, troba dificultats en obtenir permisos per visitar-la. Donat que la majoria de presons on els palestinenecs són retinguts són en territori israelià, en contravenció directe de les lleis internacionals, les famílies han d'obtenir un permís especial per entrar a Israel, així com el permís per a la visita. És una forma sistemàtica mitjançant la qual l'administració penitenciària ha efectivament desentranat el teixit de la societat palestinenca.

L'Associació de Recolzament als Presos i de Drets Humans Addameer és una institució civil no governamental palestinenca que ofereix assistència legal gratuïta als presos polítics, defensa els seus drets a nivell nacional i internacional i treballa per posar fi a la tortura i altres violacions dels drets dels presoners a través del control, els procediments legals i campanyes solidàries. Per saber-ne més, podeu visitar www.addameer.org o escriure a info@addameer.ps

Nens presoners palestínencs:

Impacte perjudicial en els nens de la reclusió en solitari

Escrit per Defense the Children International (DCI)

Des de l'inici de la segona *Intifada* al setembre del 2000, les autoritats israelianes van intensificar les campanyes d'arrest de nens palestínencs. En els darrers 12 anys, més de 8.000 nens, tan petits com de 12 anys, han estat arrestats, interrogats i processats en el sistema judicial militar israelià.

Nombre total de nens palestínencs sota detenció israeliana al final de cada mes des de gener del 2009 – Nota: Aquestes xifres no són acumulatives

	Ge n	Fe b	Ma r	Ab r	Mai g	Ju n	Jul	Ag o	Set	Oc t	No v	De s	Mitjan a
2009	389	423	420	391	346	355	342	339	326	325	306	305	355
2010	318	343	342	335	305	291	284	286	269	256	228	213	289
2011	222	221	226	220	211	209	202	180	164	150	161	135	192
2012	170	187	206	220	234	221	211	195	189	164	178	195	198
2013	223	236	238	238	223	193							233

Nombre de joves (12-15 anys) palestínencs sota detenció israeliana al final de cada mes des de gener del 2009 – Nota: Aquestes xifres no són acumulatives

	Ge n	Fe b	Ma r	Ab r	Mai g	Ju n	Ju l	Ag o	Se t	Oc t	No v	De s	Mitjan a
2009	50	54	53	47	39	47	42	39	40	44	41	42	44
2010	44	41	39	32	25	23	18	20	32	34	32	30	31
2011	34	45	45	37	38	38	40	34	35	30	33	19	36
2012	26	24	31	33	39	35	34	30	28	21	21	23	29

2013	31	39	39	44	48	41							38
-------------	----	----	----	----	----	----	--	--	--	--	--	--	-----------

Els maltractaments i la tortura dins del sistema judicial militar israelià són habituals i reiterats. Als nens se'ls embenen els ulls i se'ls emmanilla, se'ls pica i colpeja, són exposats a abús de posició, objecte d'amenaçes i induccions, i se'ls deixa en situació d'aïllament.

Aquestes violacions no són el resultat de noves mesures que Israel ha posat en marxa com a resposta a la segona Intifada. Són, més aviat, el resultat de la intensificació de polítiques pre-existents posades en marxa en el territori palestí ocupat (oPt) que s'orienten a una regulació efectiva de tots els aspectes de la vida de Palestina. És un intent continuat de suprimir l'aspiració d'autodeterminació de la població palestina i la seva lluita per la pau, la justícia i la igualtat.

La política sistemàtica d'abús a la qual estan sotmesos els nens presos palestins és discriminatòria i viola el millor interès del principi de l'infant, que està recollit en la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant. Els nens palestins de Cisjordània estan subjectes a normes militars i són processats davant de tribunals militars israelians, sense un mínim de garanties legals d'un judici just.

La pràctica més perjudicial usada contra els nens palestins que s'enfronten al sistema judicial militar israelià és la pràctica de tècniques psicològiques d'interrogació, entre les quals es troba la utilització de l'aïllament durant períodes prolongats de temps.

Des del 2008, DCI-Palestina ha documentat 73 casos on nens palestins han estat retinguts en situació d'aïllament, a vegades en períodes de fins a 29 dies. Són repetidament sotmesos a interrogatoris coercitius i se'ls denega l'accés als seus pares i a assessorament legal. Segons proves de DCI-Palestina, les confessions o declaracions obtingudes per coerció o força, i en alguns casos escrites en hebreu, són estranyament excloses dels tribunals militars israelians. El nivell de convicció en els tribunals militars es situa al voltant del 98 per cent.

Els nens portats al centre d'interrogació i detenció Al Jalame descriuen haver estat retinguts en aïllament en una petita cel·la d'una mesura aproximada de dos per tres metres. Els nens expliquen que han dormit en un llit de formigó, a terra, o en un matalàs prim que sovint descriuen com a brut i que fa pudor. Els àpats els passen a través d'una solapa a la porta, privant-los de contacte humà.

Diuen que les parets d'aquestes cel·les són de color gris amb sortints esmolats que fan mal quan hom s'hi repenja. No hi ha finestres i l'única font d'il·luminació és una llum groga tènue que diuen que està encesa les 24 hores del dia. Alguns nens es queixen de dolor als ulls i d'efectes psicològics adversos després d'haver estat detinguts en aquestes cel·les.

Els testimonis aportats pels nens retinguts en aïllament suggereixen que l'objectiu primordial del seu ús és enfonsar els ànims per tal d'obtenir una confessió. Molts infants expliquen haver estat mantinguts en aïllament enmig de llargues sessions d'interrogació durant les quals sovint s'usen tècniques prohibides, tals com posar grillons a les cames i a les mans, abús de posició, violència física, amenaces i intimidació. Molts dels nens detinguts i interrogats en aquestes condicions acaben fent una confessió. Un cop els nens confessen són processats en un tribunal militar i traslladats a una presó regular.

Els perjudicials efectes psicològics i físics de detenir persones en aïllament estan ben documentats. Els símptomes inclouen atacs de pànic, por de mort imminent, depressió, inclosa la depressió clínica, apartament de la vida social, sensació de desesperança, enuig sense provocació, lapses curts d'atenció, desorientació, paranoia, episodis psicòtics, auto-mutilació i intents de suïcidi.

En el 2011 el Relator sobre Tortura de les Nacions Unides, el Sr. Juan Méndez, va fer una crida a una total prohibició de l'aïllament per a nens. Fins al dia d'avui, aquesta crida no ha estat seguida per Israel.

Defence for Children International – Secció Palestina és una secció nacional de l'organització no governamental internacional i del moviment per als drets dels infants Defence for Children International (DCI), fundada el 1979, amb estatus consultiu amb ECOSOC. DCI-Palestina es va crear el 1991 i es dedica a defensar, promoure i protegir els drets dels nens palestins d'acord amb la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant (CRC), així com amb altres estàndards internacionals, regionals i locals. Com a part del seu treball continuat per defensar els drets dels nens palestins, DCI-Palestina ofereix assistència legal gratuïta, recull proves, investiga i elabora informes, i proporciona defensa en general centrada en diferents titulars de deures.

Per saber-ne més, podeu visitar <http://www.dci-palestine.org/>

El poder de l'amor a la presó

Escrit pel Dr. Charlie Abou Saada

En una ocasió el salmista David va escriure al Salm 69, 33: “El Senyor escolta els pobres, mai no abandona els captius”. El Senyor segueix essent fidel a les Seves paraules i a la Seva gent, especialment a aquells que sofreixen i accepten la realitat, mantenint-se fidels a les promeses de Déu i a les persones que estimen. I és perquè es mantenen fidels, que continuen resistint el mal i treballen per aconseguir els seus drets i la seva llibertat.

Abu Naji és una d'aquestes persones. Va ser empresonat durant la primera Intifada. És de Beit Sahour, del Camp dels Pastors. Un jove senzill, de família modesta, un adolescent que va rebutjar viure sota la injusta ocupació i que estimava la seva família. Es convertiria en un home que va trobar l'amor de la seva vida, tingué cura d'ella i li va prometre estar sempre amb ella i viure junts a la seva terra, amb seguretat i dignitat. Abans d'acabar els estudis a l'institut, aquell que més tard anomenaria el seu “dimoni” personal va irrompre a casa seva i li va trencar les portes del cor. Va ser arrestat per les autoritats israelianes, acusat de ser un “perill”. El seu únic crim era resistir i denunciar l'ocupació israeliana il·legal. Va ser empresonat, en la que seria la primera de moltes presons, prop de Nablus, i després el traslladaren al desert, on va ser-hi durant deu anys. Enmig del que semblava una lluita impossible, el seu cor sempre batejava per la seva estimada Lamees.

Lamees era una jove de la mateixa ciutat. Va conèixer l'Abu Naji i l'estimava. Va quedar commoguda per la notícia de l'arrest de l'Abu Naji. “Déu meu, què faré ara jo?” El nostre extraordinari Senyor li va donar la resposta: “Confia en mi i guarda l'Abu Naji en el teu cor”. I ella era fidel a Déu i a l'Abu Naji.

Tres mesos després de l'arrest de l'Abu Naji, la Lamees, la seva mare i el sacerdot van anar a visitar l'Abu Naji. Van ser promesos de forma oficial, a dins de la presó, davant dels guàrdies i dels companys presoners de l'Abu Naji. La Lamees es va mantenir ferma en la fe i seguia visitant l'Abu Naji, modelant la seva vida d'acord amb el verset bíblic: “Recordeu-vos dels presos com si fóssiu presos amb ells; recordeu-vos igualment dels qui són maltractats” (Hebreus 13, 3). Lamees sentia que Satanàs intentava debilitar la seva fe i determinació, i moltes vegades se sentia confosa però el Senyor sempre era amb ella a través del Seu Esperit Sant i la Lamees era perseverant amb el Seu amor i la guia i l'assistència dels seus pares i dels seus amics. La resposta a totes les seves pregàries fou el dia que l'Abu Naji va ser alliberat.

Avui dia no és fàcil ser fidels en les nostres vides, però els nostres amics Lamees i Abu Naji són excel·lents exemples per a nosaltres i per a la nostra generació més jove.

Quan trobo la meva tia Lamees i el meu oncle Abu Naji, puc veure Sant Pau, que mai es va rendir i sempre va tenir esperança en el futur per a les seves primeres comunitats cristianes. Déu és Amor i Ell és amb nosaltres per donar-nos suport i hi és en els nostres moments de dificultat. Només cal que li comuniquem les nostres necessitats, confiem en Ell i esperem que la seva ajuda al final arribarà. El regal del Senyor a aquesta parella fidel va ser tres fills i una vida plena de felicitat i èxit dins la seva petita família. Lamees i Abu Naji sempre recordaran que Déu els va parlar per mitjà de Romans 8, 28: “Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l’estimen, dels qui ell ha decidit cridar”.

Estimat Déu, Nostre Senyor, sisplau, envia a cadascun dels nostres 5000 presoners palestins una Lamees, i deixa’ls a tots ells seguir l’exemple de l’Abu Naji. Deixa que l’esperit de l’amor i el coratge prevalgui i s’extengui en els cors amb petits dimonis. Recorda’t de tots aquells que han estat empresonats a causa de la seva lluita per la justícia social i la llibertat.

Confiem que Déu serà fidel a la Seva Paraula: *L’Esperit del Senyor reposa sobre meu per proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits* (Lluc 4, 18).

Dr. Charlie Abou Saada

El **Dr. Charlie Abou Saada** va unir-se l’any 2009 a l’oficina de World Vision de Jerusalem com a coordinador de Relacions d’Esglésies. El Dr. Abou Saada és Doctor en Dret Canònic pel Pontifici Institut Oriental de Roma i llicenciat en Filosofia i Teologia per la Universitat Pontifícia de Sant Tomàs d’Aquino, de Roma. Viu a Betlem amb la seva esposa i tres fills.

Déu de Justícia: Escolta el nostre clam

Escrit per Imad Haddad

“Però el Senyor espera, perquè vol compadir-se de vosaltres; s'alçarà i es mostrarà misericordiós, ja que ell és el Déu just. Feliços els qui esperen en ell! Poble de Sió, que vius a Jerusalem, ja no ploraràs mai més. El Senyor es compadirà de tu, tan bon punt li arribi el teu clam. Així que et senti, et respondrà.” (Isaïes 30, 18-19)

Els palestins encara estan plorant: Oh, Senyor, quan desapareixerà el plor? Quan et compadiràs de nosaltres, oh Senyor? Quan ens mostraràs la teva misericòrdia, oh Senyor? Quan seran lliures els nostres presoners, oh Senyor? Oh Senyor, fins quan els palestins haurem de menjar “el pa de l'adversitat” i beure “l'aigua de l'aflicció”? Oh Senyor, fins quan els nostres presoners hauran de seguir amb les vagues de fam perquè sigui escoltada la seva veu? Oh Senyor, aixequem les nostres veus cap a Tu. Sisplau, no triguis més, mostra'ns la teva misericòrdia i la teva justícia, i porta'ns a una vida abundant tal com vas prometre!

Aquest és el clam de frustració que s'aixeca des de darrere dels barrots de les presons plenes de joves i adults, d'homes i dones, d'aquells que cerquen la justícia i la vida; però aquest clam de la humanitat només és sentit per uns pocs humans. Cada dia que passa la humanitat és destruïda mentre nens, homes i dones palestins són injustament empresonats i, en molts casos, sense un judici, i ja no parlem d'un judici just.

Any rere any l'Advent truca a les nostres portes i amb joia alcem les veus cantant i pregant: “Prepareu el camí del Senyor...”, però només fem passos vacil·lants per preparar aquest camí i en definitiva parlem amb una veu ben baixa en comptes d'alçar la veu per consolar al poble del Senyor (Isaïes 40, 1-3).

La situació dels presoners palestins, “captius” en les presons d'Israel està empitjorant dia rere dia. És més esgarrifós quan ens adonem que allò que sabem d'aquesta situació són només pinzellades del que els presoners realment estan passant:

- ✓ Tenim informació sobre el tractament inhumà al qual estan sotmesos cada dia, però rarament sabem el càstig que han de suportar si s'oposen a aquests tractaments.
- ✓ Tenim informació sobre l'empresonament de nens però desconeixem el trauma pel qual els nens han de passar dia rere dia.
- ✓ Sabem que la Creu Roja i/o la Mitja Lluna Roja ajuden i sabem que a vegades no aconsegueixen organitzar les visites familiars, però rarament tenim notícies dels nens que creixen sense tenir prop seu a un o ambdós progenitors a causa de llur empresonament.

- ✓ Sabem que els presoners tenen accés als llibres, però desconeixem les dificultats i els obstacles que troben els presoners que cerquen continuar la seva educació a la presó.
- ✓ Podem saber dels nens empresonats a través dels mitjans de comunicació, però els mitjans no ens expliquen que els noms i les fotos dels nens han estat distribuïdes prèviament pel poble per tal d'espantar-los i retenir-los dins de casa abans de dur-los a la presó.

“T’he cridat pel teu nom...” (Isaïes 43, 1), els nostres noms porten la nostra personalitat a través de les seves lletres; els nostres noms són la marca que ens diferencia. Déu ens crida pels nostres noms perquè som especials i valuosos davant dels ulls del Senyor. Als presoners se’ls roba aquest dret, no són cridats pels seus noms sinó amb un número. Els éssers humans no són números i tampoc són estadístiques per guardar, són persones cridades a viure, a ser lliures i a practicar els seus drets.

Desafortunadament, la comunitat mundial i fins i tot les negociacions, s’ocupen dels “captius” palestins com a números i estadístiques, ignorant que aquests números són éssers humans reals.

“(Jesús) va desplegar el volum i va trobar el passatge on hi ha escrit: *L’Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m’ha ungit. M’ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l’any de gràcia del Senyor.*” (Lc. 4, 17b-19)

Aquestes són les paraules que Jesús va llegir a l’inici del seu ministeri; aquestes són les paraules que van marcar i van donar forma al seu ministeri enmig de la gent; d’alguna manera aquestes paraules són el programa amb el qual Jesús va emprendre el seu ministeri. Des del començament va ser clar que Jesús encararia els problemes predicant aquest programa a la gent i als poderosos, però optava per predicar “el favor de Déu”: la bona notícia als pobres, l’alliberament als captius, la vista als cecs i la llibertat als oprimits. L’Església avui està cridada a ser fidel a aquest programa. Estem cridats a proclamar l’evangeli de la llibertat, la justícia, la igualtat, la fe, l’esperança i l’amor.

En celebrar l’Advent d’aquest any, visquem aquesta llibertat que el Senyor ens ha concedit. Més encara, manifestem el que creiem i cridem per la llibertat, no només en el pla espiritual sinó també en l’esquema de la vida diària. En efecte, si Crist ens ha alliberat, proclamarem la llibertat.

És hora que l’Església tregui la pols de l’esclavitud, la por i la parcialitat, i visqui en unitat amb Crist amb paraules i amb fets, perquè el Senyor de l’Església és el Déu de la Justícia i de la Misericòrdia.

Imad Haddad

L'**Imad Haddad** és un pastor de l'ELCJHL (The Evangelical Lutheran Church in Jordan & the Holy Land), que serveix l'Església Evangèlica Luterana de l'Esperança a Ramal·la. Va estudiar a l'Escola de Teologia del Pròxim Orient, de Beirut (Líban) i va cursar un any més d'estudis al Seminari Teològic Luterà del Sud, a Colúmbia (Carolina del Sud, Estats Units). El març de 2008, l'Imad Haddad va ser ordenat al ministeri de la Paraula i els Sagraments.

3r Diumenge d'Advent: La reunificació familiar

Reunificació familiar a Jerusalem – Famílies palestines amenaçades

Escrit per St. Yves

La família és reconeguda com la unitat més natural i més fonamental de la societat i per això el dret a casar-se i a establir una família està protegit per la llei dels drets humans. Quan els esposos o pares i fills viuen en països diferents, els estats estan obligats a facilitar les trobades i fer front a les sol·licituds per entrar o sortir a un estat implicat amb el propòsit de la reunificació d'una manera humana i ràpida.¹¹

Un poble palestí, diferents estats legals

Després de l'ocupació de Jerusalem Est, el 1967, Israel va annexar-se il·legalment la terra de la ciutat, però no els seus residents palestins. Als palestins se'ls va concedir la residència permanent, essent tractats com si ells haguessin emigrat a l'Estat d'Israel, quan en realitat va ser l'Estat d'Israel el que va venir cap a ells. Com a resultat, els palestins de Jerusalem porten una targeta d'identificació de Jerusalem, mentre que els palestins de Cisjordània porten una targeta d'identificació de Cisjordània.

Quan un o una de Jerusalem es casa amb un palestí o una palestina de Cisjordània, ha de sol·licitar la reunificació familiar. Per exemple, encara que Betlem és a només 10 quilòmetres de distància de la ciutat vella de Jerusalem i que, d'acord amb el Dret Internacional, Betlem i Jerusalem Est són ambdues ocupades per Israel, una persona palestina de Betlem és considerada com a estrangera per les autoritats israelianes.

Humà i ràpid?

Segons el dret internacional, Israel té l'obligació de tramitar les sol·licituds de reunificació familiar d'una manera humana i ràpida. Però, en la pràctica, a Jerusalem, la història és diferent.

Fins el 2002, en la majoria de casos –seguit d'un procés gradual i després d'un examen llarg i períodes d'espera– el Ministeri de l'Interior israelià, que s'encarrega d'aquestes sol·licituds, concedia l'estat de residència permanent als palestins que havien sol·licitat la reunificació familiar, permetent al cònjuge de Cisjordània de viure legalment a Jerusalem Est i a Israel.

¹¹ P.e. Declaració Universal dels Drets Humans (1948), Article 16; Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals (1966) Article 10; Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics (1966) Article 23.

El maig de 2002 el govern israelià va publicar l'Ordre n° 1813, que va congelar el procés gradual de reunificació familiar. Un any després l'ordre es va convertir en llei, la “Llei de Ciutadania i Entrada a Israel”. Aquesta llei fou concebuda com a temporal i inicialment va ser introduïda per un any. Tanmateix, la seva validesa s’ha prorrogat periòdicament fins avui dia i la seva legalitat va ser confirmada el gener de 2012 pel Tribunal Superior de Justícia d’Israel.

Dades sobre el terreny – permisos per pura existència

Avui dia les parelles que sol·liciten la reunificació familiar només poden demanar permisos renovables. Si els concedeixen els permisos, només són vàlids per un any. Cada vegada que cal renovar el permís, el cònjuge ha de presentar documentació que acrediti que viu a Jerusalem Est o a Israel i ha de passar per controls de seguretat recurrents. Els permisos només permeten als seus titulars de romandre legalment a Jerusalem, sense drets i sense beneficis socials – ni tan sols serveis bàsics com l’assegurança sanitària. Aquesta política afecta sobretot les dones perquè necessiten especialment atenció mèdica durant els embarassos i després de donar a llum. Només recentment els permisos foren modificats per incloure el permís a treballar per part dels titulars.

Els obstacles per engegar el procés de reunificació familiar són alts. La sol·licitud només es pot presentar si es compleixen determinats criteris. La llei permet la reunificació familiar només per als marits palestins majors de 35 anys i per les esposes palestines majors de 25 anys. Si la restricció d’edat no es compleix, la sol·licitud és rebutjada automàticament.

A més, el cònjuge que té la targeta d’identificació de Jerusalem ha de demostrar que realment viu a Jerusalem, presentant documents com contractes de renda, electricitat, aigua, telèfon i factures d’impost municipal (“Arnona”). Si no aconsegueix demostrar la seva residència, no només serà rebutjada la seva sol·licitud de reunificació familiar, sinó que també serà qüestionada la seva condició legal de resident.

A més a més, la parella ha de complir amb el requisit de seguretat d’Israel, que consisteix en què la parella ni cap membre de les seves respectives famílies no ha de tenir cap registre criminal o de seguretat. La llei considera família a “un cònjuge, un progenitor, un fill, un germà o germana i els seus cònjuges”. Això significa que si alguna d’aquestes persones té un registre de seguretat o bé una acusació amb un degut procés legal (fins i tot sense saber-ho, per exemple, en casos d’informació secreta), la sol·licitud de reunificació familiar de la parella serà rebutjada, encara que la mateixa parella no tingui cap registre. Això constitueix una forma de càstig col·lectiu que, segons la 4ª Convenció de Ginebra¹², constitueix un crim de guerra.

¹² Convenció de Ginebra relativa a la Protecció de Civils en Temps de Guerra (1949), Article 33.

Com a resultat de les polítiques israelianes, molts palestins viuen il·legalment a Jerusalem, sense prestacions socials i sempre amb por de ser descoberts i deportats a Cisjordània. L'alternativa seria o que les parelles escollissin viure separades, cadascuna a una banda del mur, o arriscar-se a perdre els drets de residència a Jerusalem quan ambdós es traslladen a Cisjordània o a l'estranger. Totes aquestes opcions violen greument els seus drets humans bàsics – els palestins han viscut a Jerusalem durant segles i tenen el dret a romandre a la seva ciutat i casar-se amb qui escullin, independentment de la targeta d'identitat de l'altra persona.

Milers de famílies afectades

D'acord amb Sawsan Zaher, advocat d'Adalah que el 2012 va desafiar la congelació de la reunificació familiar davant del Tribunal Superior de Justícia d'Israel, l'any 2011 només van ser aprovades 33 de les 3.000 sol·licituds de reunificació familiar que es van presentar. En general les xifres són difícils de trobar. Les estimacions parlen de 15.000 a 20.000 famílies afectades en què un dels cònjuges no té personalitat jurídica.

En general encara no està clar el nombre de sol·licituds que s'han presentat al Ministeri de l'Interior des dels Acords d'Oslo. No se sap quantes sol·licituds han estat aprovades i quantes han estat rebutjades. Per tenir una idea de la quantitat de famílies de les quals estem parlant, recentment St. Yves ha enviat una carta al Ministeri de l'Interior demanant aquests números, fins ara sense resposta.

L'Associació St. Yves és un Centre Catòlic pels Drets Humans, que treballa sota l'emparedat del Patriarcat Llatí de Jerusalem. A través de l'assistència jurídica i la defensa, l'organització està contrarestant violacions de drets humans derivades de l'ocupació. Les principals àrees de treball són les qüestions relacionades amb els drets de residència dels palestins a Jerusalem, els casos relacionats amb el dret a la propietat i la terra a Jerusalem i Cisjordània, i els casos que es refereixen a la llibertat de circulació dels palestins.

Per obtenir més informació, siplau visiteu <http://www.saintyves.org/>

Reunificació familiar

Escrit per Abla Nasir

Sovint comparem la nostra situació d'instabilitat política i ocupació de la nostra terra amb l'època en què Jesús va néixer. En el meu intent de fer una reflexió teològica sobre la reunificació familiar, penso en el moment en què la Sagrada Família va fugir a Egipte per protegir Jesús Infant de la ira i la bogeria d'Herodes, que va ordenar matar tots els infants menors de dos anys: "Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo." (Mt 2, 13) Per protegir el seu Infant, la Sagrada Família va romandre a Egipte durant un període de temps, fins que es van assabentar de la mort d'Herodes i van decidir retornar a la seva terra d'origen. Van optar per viure en un petit poble anomenat Natzaret, on Jesús va viure la seva infantesa.

La Sagrada Família refugiant-se a Egipte fora del perill i de la mort ens recorda les famílies palestines que cercaren un refugi similar en pobles i països propers com Egipte per allunyar-se de la crueltat i la destrucció de la guerra del 1948. S'expliquen moltes històries de famílies que van ser obligades a deixar les seves llars o van fugir lluny del perill i no van poder retornar a les seves cases després que la guerra s'acabés. Moltes famílies van ser separades i no se'ls va permetre de tornar a estar juntes. Recordo la història de la família Habibi, de Haifa. La mare i els fills van fugir a Egipte a la recerca de seguretat i es van estar amb amics i parents fins que la guerra es va acabar. Quan van voler retornar i reunir-se amb el pare, no se'ls va permetre. Després d'esforços esgotadors per reunificar la família, només la mare va tenir permís per retornar. Els fills no. I no va poder retornar a Haifa sinó a Jerusalem, on la parella va viure i mai va tenir permís per reunir la seva família i viure a la seva terra d'origen.

Moltes famílies de Palestina estan disperses per diferents parts del món, fins i tot dins dels límits de la nostra terra ocupada, on se'ls nega la reunificació. Es construeixen murs i s'imposen noves lleis per dispersar les famílies sota el pretext de "centre de vida", que les autoritats d'ocupació defineixen per a nosaltres. Com a mare em pregunto: On és el centre de la meua vida? ¿No és a la terra on vaig néixer i amb la família a la qual pertanyo i la nova família que he format com a part d'un procés natural? En aquesta terra on regna la injustícia, el procés natural no és per a nosaltres. Som governats per la injustícia d'un Estat que reclama un dret diví sobre la nostra terra, per reunir aquí famílies d'arreu del món, mentre la meua família és dispersada cap aquí i cap allà i no es permet la nostra reunificació.

Josep va fugir cap a Egipte per protegir la seva família del perill i la va portar de tornada a la seguretat, a la terra d'origen. Aquest és un model de família amb el qual vam créixer, on sempre cerquem de protegir-nos els uns als altres amb amor i ens sacrificuem pel benestar dels altres. És el vincle natural el que manté la família unida. Aquest vincle

natural s'enfronta a intents diaris de trencar-lo i en moltes ocasions, tot i que mai afecten la força emocional de la seva vinculació, a nivell físic, aconsegueixen esquinçar-nos de la forma més brutal.

Abla Nasir

La **Fadwa (Abla) Nasir** és una dona palestina jubilada, mare de tres fills i àvia de quatre néts. Codirigeix un negoci familiar a Ramal·la. Formada en Psicologia Evolutiva i Counselling, participa en les juntes de diverses organitzacions locals incloent-hi YWCA de Palestina, el Centre Sabeel de la Teologia de l'Alliberament, Rawdat El Zuhour, el Conservatori Nacional de Música i l'Institut Tamer per a l'Educació Comunitària.

4rt Diumenge d'Advent: Violència dels colons

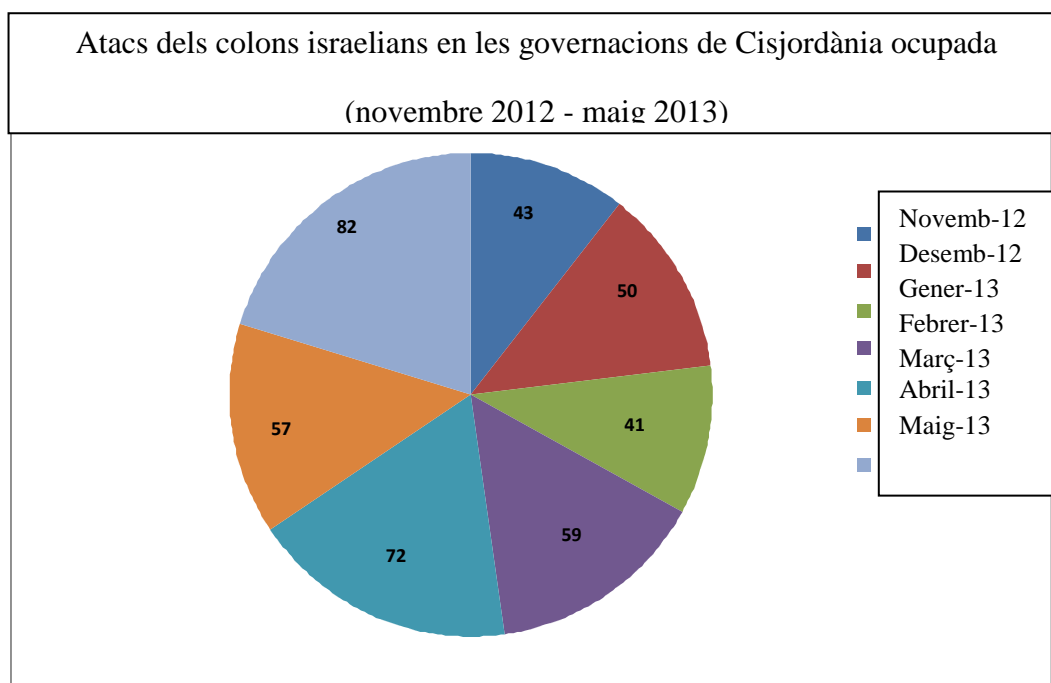
Violència dels colons israelians

Escrit per l'Institut d'Investigació Aplicada – Societat de Jerusalem (ARIJ)

Els atacs dels colons israelians, en particular a través de l'última dècada, s'han especialitzat clarament, passant de ser atacs violents associats a hostilitat intensa envers la població civil palestina cap a atacs orquestrats organitzats per sembrar el terror i posar en perill les vides i la forma de vida de la població palestina. En els 46 anys d'ocupació, els colons israelians han estat rosegant el territori ocupat per donar-hi cabuda a més de 650.000 colons que resideixen en 196 assentaments i 232 llocs d'avançada. La seva existència i el nombre sempre creixent que n'hi ha allà ha deixat per terra qualsevol pont (de diàleg), de manera que la molt debatuda solució dels dos estats ha estat aturada.

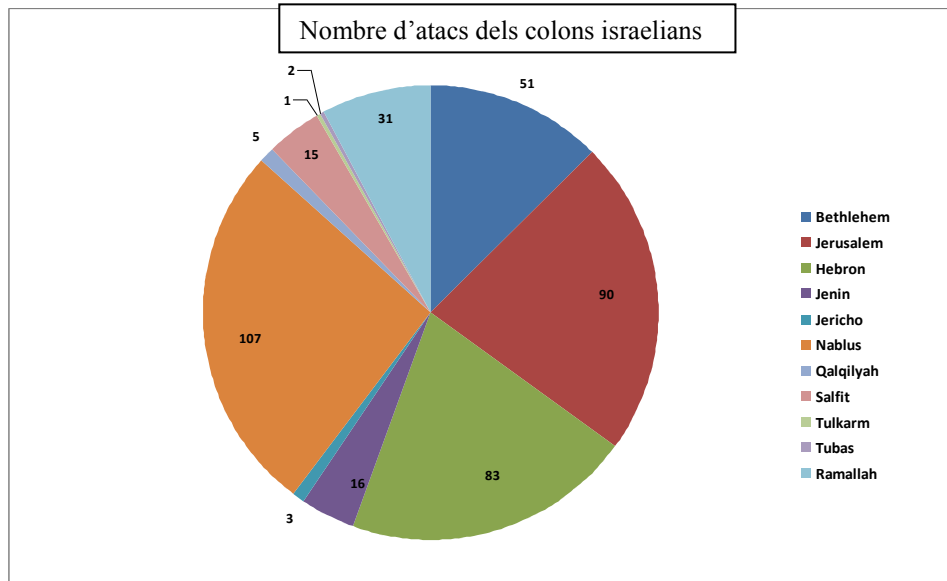
Els atacs del colon israelià al palestí i a les seves propietats dins del territori palestí ocupat segueixen essent una preocupació principal, sobretot pel fet que l'exèrcit d'ocupació israelià es mostra indiferent davant d'aquests atacs; de fet, la majoria d'aquests atacs són realitzats sota la seva protecció i observació directa. Els atacs premeditats dels colons han augmentat durant la darrera dècada tant pel que fa a nombre com a tipus d'atacs, que s'han tornat més violents del que mai els palestins haurien esperat amb el pas dels anys. Res va aturar els colons israelians per tal de desmuntar la vida dels palestins, amb la destrucció de les seves terres de conreu, el desarrelament i la crema d'arbres i la contaminació dels seus camps de cultiu i pous. Les estadístiques mostren que dins del territori palestí ocupat està creixent la violència dels colons cap als palestins i les seves propietats. Des del 2007 els colons israelians han perpetrat més de 2000 atacs, incloent-hi més de 311 atacs entre gener i maig de 2013.

Vegeu el gràfic 1:

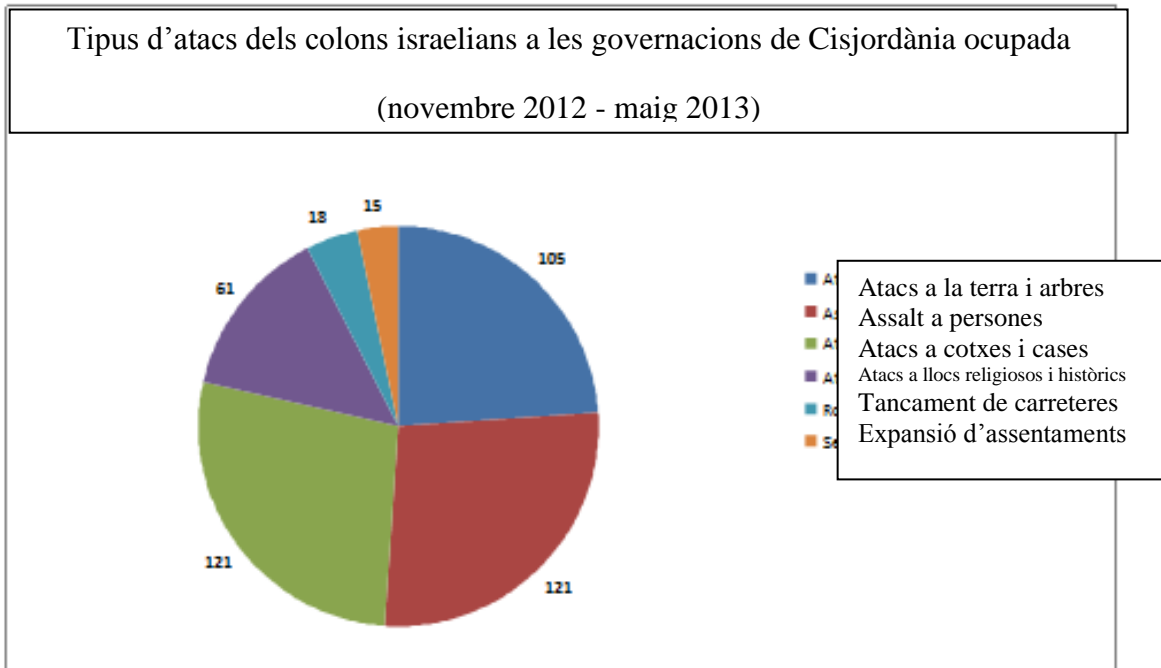
Encara més: els atacs perpetrats pels colons israelians van incloure malmetre llocs religiosos (esglésies i mesquites), cremant-los i escrivint-hi graffittis profans. Sense dubte que els colons israelians, per perpetrar els seus atacs als palestins, troben el seu coratge, suport i motivació en el govern israelià i l'exèrcit, que no escatima esforços per protegir-los; de fet, l'exèrcit israelià dona cobertura als seus atacs que duen a terme a través de la governació de Cisjordània, especialment a Nablús, Jerusalem, Hebron i Betlem.

Vegeu el gràfic 2:

Encara que les xifres del nombre d'atacs no són exhaustives, reflecteixen una tendència preocupant, sobretot en els darrers anys que els atacs són perpetrats sota el lema “price tag” (“el preu”), que és una reacció o represàlia per part dels colons israelians contra els palestins a causa d'alguna acció que l'exèrcit israelià emprèn contra els colons amb el supòsit de fer-los complir la llei. Els atacs israelians contra els palestins han variat i s'han perpetrat de diferents maneres.

Vegeu el gràfic 3:

L' **ARIJ (Applied Research Institute – Jerusalem Society)** compta amb 20 anys d'experiència organitzativa coordinada en el Territori Palestí, en els àmbits de gestió econòmica, social, dels recursos naturals, la gestió de l'aigua, l'agricultura sostenible i la dinàmica política de desenvolupament en l'àrea. ARIJ exerceix un paper actiu en la comunitat local com a defensor d'una major cooperació entre les institucions locals i també amb organitzacions internacionals i no governamentals.

Per obtenir més informació, siplau visiteu www.arij.org

Assentaments: Coneixereu la Veritat

Escrit pel P. Ibrahim Nairouz

En general els assentaments són l'expressió d'una política "de facto" que crea una nova realitat en el terreny de la terra ocupada, que la potència ocupant estableix com a nucli residencial per a un grup humà específic. D'aquesta manera s'imposa per la força una presència de colons en l'estructura de població humana general de l'àrea.

En el cas palestí, l'ocupació israeliana ha seguit aquest tipus de política des del dia que va ocupar la terra, i va aconseguir, al llarg de molts anys d'ocupació, construir una multitud d'habitatges jueus en enclavaments d'assentaments, aïllats del seu entorn espacial, i d'aquesta manera establint habitatges jueus enmig de les àrees residencials palestines, sense connexió humana entre ells, donant lloc a comunitats separades de forma discriminatòria.

L'ocupació israeliana va seguir diverses polítiques per imposar aquesta realitat sobre el terreny:

- Confiscació de terra palestina a la força i explotació de les terres nacionals i verdes, anomenades "miri"¹³.
- La pràctica de mesures de pressió imposades com ara aterrir els habitants palestins i d'altres polítiques per obligar-los a deixar les seves àrees en benefici de l'expansió d'assentaments israelians.
- Sota el pretext de permetre el creixement nacional d'assentaments, moltes parcel·les de terra aïllades que envolten els assentaments foren confiscades per aquesta finalitat.
- Sota el pretext de construir noves carreteres per a ús dels colons, àmplies àrees de terra van ser confiscades.
- Negativa a concedir permisos als àrabs per construir en les seves pròpies terres, com a part del pla d'expansió d'assentaments.

Com a resultat, vam acabar amb enclavaments de cases jueves enmig de les àrees residencials àrabs, en aquelles parcel·les buides disponibles que van ser explotades per ser utilitzades com a assentaments jueus, no compatibles amb el medi ambient en general ni ajustades a la realitat en el terreny, establint d'aquesta manera assentaments jueus permanents en constant conflicte amb les comunitats àrabs.

¹³ Terra "Miri" significa terra estatal, adequada per a l'ús agrícola. El propietari final és l'Estat però en molts casos els usufructuaris són persones.

La política d'ocupació és evident per a tothom. Està orientada i espera arribar a una situació en què les expansions territorials d'assentaments i el nombre creixent de la seva població de colons a expenses de la població palestina del seu entorn, farà dels assentaments la principal font de treball per a la mà d'obra palestina. Les comunitats palestines seran gradualment reduïdes en marges aïllats i assetjats, envoltades per aquests colons i d'aquesta manera esdevindran enclavaments/punts pobres i desesperats, caracteritzats per la ignorància, la pobresa i la dificultat d'assegurar-se una vida decent. En aquest punt el palestí/na s'enfronta a dues opcions: o continuar vivint a la seva terra on la seva subsistència depèn completament dels assentaments, o sentir desesperació i pèrdua d'esperança en una vida amb dignitat i decideix marxar...

Enmig d'aquesta situació, els éssers humans es giren cap al Totpoderós, l'omnipotent, aquell que és totalment conscient de la política d'"estirar la catifa de sota dels peus d'algú" (és a dir, la que de sobte treu l'ajuda o el suport a algú causant-li molts problemes). Els éssers humans cerquen refugi en Ell, que rebutja tot tipus d'injustícia i vol que els humans visquin en harmonia i amb dignitat, essent com són creats a imatge i semblança del Creador.

Els assentaments són el pecat d'un ésser humà contra el seu pròxim, per mitjà del robatori de la terra, de la vida, de la dignitat, de la tranquil·litat i de la pau, i la imposició d'una política injusta per desarrelar els habitants originaris de la terra i empènyer-los a prendre decisions difícils en les seves vides. Dir "no" a aquestes polítiques és considerat "terrorisme" i el palestí/la palestina es troba en un gran dilema, i eleva pregàries al Totpoderós, esperant trobar una resposta i ajuda.

A més a més, l'Ocupació opta per anomenar l'assentament amb noms bíblics en el sentit de crear una il·lusió que aquests assentaments són el retorn al bonic passat bíblic, revivint aquestes antigues comunitats, l'existència de les quals és obligada per dret diví, i aquests colons són els descendents d'aquells anomenats en la Santa Bíblia.

Aquest assumpte és una forma de robar la terra amb encobriment religiós per convèncer sobretot a Occident que els assentaments necessiten ser avalats utilitzant explicacions teològiques i religioses per a aquest comportament. Amb això es pretén fer els ulls grossos davant del robatori i la profanació de la terra i els seus recursos, l'opressió dels seus habitants, i el convertir les condicions de vida en tan dures i difícils per tal de fer-los marxar.

Aquí ve el paper dels fidels al missatge de Crist, aquells que rebutgen la injustícia, el robatori, el segrest i la humiliació i que cerquen viure una vida bonica, en què els humans visquin amb dignitat i, considerant que els cristians coneixem la veritat que hi ha darrere dels textos escrits, especialment aquells reflectits en l'Antic Testament, estem obligats -més que els altres- a proclamar la Veritat.

Jesús ens va ensenyar: “Coneixereu la Veritat i la Veritat us farà lliures” (Jn 8, 32). També va dir: “Si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò” (Jn 8, 36). La Salvació, en essència, és un missatge d’alliberament. La missió de l’Església va més enllà que la crida a creure en Crist, però també és més aviat un enfocament holístic per difondre l’esperit de la Veritat, la Justícia, la Igualtat, la Pau i la Reconciliació entre totes les criatures de Déu.

És una crida que ressona des del més profund del sofriment palestí cap a tots els Fidels del Món per elevar pregàries pel bé de la Veritat, la Justícia i la Compassió, ja que la injustícia, l’apropiació de la terra i la confiscació dels recursos humans sota l’ocupació, la repressió, la neteja ètnica, la discriminació racial i l’aïllament, i l’aterriment de les persones pacífiques de la terra, són qüestions rebutjades pel Totpoderós perquè van en contra de la Voluntat del Senyor, que crida els Fidels a abolir totes les formes d’injustícia d’aquest món. El missatge de l’Església ha estat sempre dir la Veritat en la vida.

Amb la Pau a la Terra que el Senyor ha escollit que prevalgui, elevo les meves pregàries per la Seva Pau, no per la pau d’aquest món.

P. Ibrahim Nairouz

El **P. Ibrahim Nairouz** és un pastor anglicà que serveix a l’àrea de Nablús. És historiador i autor de diversos llibres sobre esglésies i ciutats, d’entre les quals Aboud. Està compromès amb les relacions interreligioses i profundament involucrat en el diàleg per la vida.

**Kairos Palestina –
Un moment de veritat**

Bethlehem, Palestine
c/o Dar Annadwa
P.O.Box 162
Tel.: +972 2 277 0047
Fax: +972 2 277 0048

Website:

www.kairospalestine.ps

Facebook: www.facebook.com/kairospalestine